

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **A. B.,**
nar. X,
státní příslušnost: Moldavsko,

zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2025, č. j. CPR-39798-3/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského

ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 27. 10. 2025, č. j. KRPA-337923-15/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále jen „smluvní státy“), v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. V žalobě uvedla, že je jí vytýkáno, že se měla dopustit neoprávněného pobytu v období pouhých několika dnů. K tomu uvedla, že zde má zázemí, přátele a realizuje osobní, kulturní i společenské vazby, má za to, že rozhodnutí je nepřiměřeně přísné s porušující požadavky § 174a zákona, kdy v rámci úvahy stran přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince, přičemž v případě žalobkyně šlo o první porušení zákona, nad kterým vyjádřila adekvátní lítost a přislíbila vycestovat do domovského státu. Dodala že, do své pobytové situace se dostala z důvodu ekonomických potíží, má tak za to, že ji k nelegálnímu pobytu vedly ospravedlnitelné pohnutky. Jednalo se o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života, je dle ní možné vůči ní působit mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním na dobu 1 roku, a to cestou opatření na dobu 6 měsíců. Dle § 174a zákona bylo potřeba přihlídnout také k věku žalobkyně, kdy je relativně mladá a je dán vysoký předpoklad dosažení nápravy i mírnější cestou.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 27. 10. 2025 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobkyně, při které hlídce předložila biometrický cestovní pas Moldávie. Následně bylo zjištěno, že žalobkyně v ČR pobývala od 12. 4. 2025 do 6. 7. 2025, a poté znovu od 16. 9. 2025, tedy byl překročen limit možného 90denního pobytu.
6. Při výslechu žalobkyně sdělila, že je zdravá. Dne 16. 9. 2025 přijela do Rumunska, téhož dne pak i do ČR. Přijela za prací. Povolení k výkonu práce nemá. Nemá povolení k pobytu, pouze cestovní pas. O povolení nežádala. Je si vědoma svého protiprávního jednání včetně důsledků. Je svobodná a bezdětná. Pracovala jako prodavačka. Po příjezdu do ČR zatím nepracovala. Bydlí s přítelem v pronajatém pokoji. V ČR ani ve vlasti nic nevlastní. Je schopna si obstarat finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování. K lékaři nechodí. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. K možnému uložení zvláštních opatření sdělila, že se může zdražovat na adrese pronajímaného pokoje, má asi 150 eur, bankovní účet nemá. V ČR má matku, ale není na ní závislá, živí se sama. Je zde s přítelem, který zde pobývá rovněž nelegálně. Vycestování žalobkyně z ČR by nikomu nevadilo, ani matce. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Jiné vazby zde nemá. Otec a sestra žijí ve vlasti, kam se může vrátit. Trestnou činnost zde nepáchala. Vycestuje dobrovolně. Není jí známa žádná překážka vycestování, ve vlasti jí nic nehrozí.
7. Dne 27. 10. 2025 vydal správní orgán I. st. rozhodnutí č. j. KRPA-337923-15/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 12 měsíců.

8. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Co se týče délky neoprávněného pobytu žalobkyně, tak sama v žalobě uvedla, že tento byl vymezen v rozsahu několika dnů, tedy krátce. Uložená délka správního vyhoštění je podle ní nepřiměřená, k čemuž poukázala na další skutečnosti jejího případu.
13. K tomu soud uvádí, že se s žalobkyní lze ztotožnit v tom, že sama o sobě délka neoprávněného pobytu k přezkoumatelnému závěru o délce správního vyhoštění vést nemůže, neboť je nutné, aby správní orgány dostatečně ozřejmily, jaké skutečnosti byly kromě této délky dále zohledněny. Ani krátký pobyt však není bez dalšího zárukou pro mírnější postup než uložení správního vyhoštění, neboť záleží na tom, jaké jsou další skutečnosti daného případu, které jsou poté hodnoceny správními orgány jako celek.
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28, shrnul, že „z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 - 30, dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

15. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“
16. V rozsudku ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Azs 366/2020 - 28, se Nejvyšší správní soud zabýval případem stěžovatelky, která se dopustila neoprávněného pobytu v délce od 7. 12. 2019 do 6. 2. 2020, přičemž za to jí bylo uloženo správní vyhoštění v délce 30 měsíců.
17. V uvedeném rozsudku soud připomněl, že: „závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedených v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS, však současně platí, že „absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“ Součástí soudního přezkumu správního uvážení pak je skutečnost, zda řešení zvolené správními orgány je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda správní orgány přijaté řešení dostatečně odůvodnily. Takto požadované kvality však správní uvážení učiněné v posuzované věci z výše uvedených důvodů nedosahuje.“
18. Dále zdůraznil nezbytnost důkladného posouzení individuální situace daného cizince: „Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění cizince podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva se musí řídit zejména následujícími faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného bytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační

historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dále platí, že při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatelky narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na její ekonomický, osobní a rodinný život, ale i vliv na její ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.

19. (...) Součástí kritérií posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění cizince pak je podle výše zmíněných závěrů Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva také řádné vyhodnocení rodinné situace stěžovatelky, jejích rodinných vazeb, které na území České republiky udržuje, a vliv na rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění.
20. (...) Stěžovatelka dále namítla, že uložená doba správního vyhoštění v délce 30 měsíců představuje nepřiměřenou a neadekvátní represi za nepřiliš dlouhý nelegální pobyt, který vznikl jejím nedopatřením, nikoli záměrně. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, konstatoval, že „z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.“ Z odůvodnění rozhodnutí žalované však není zřejmé, z jakého důvodu bylo přistoupeno k uložení správního vyhoštění právě v délce 30 měsíců. V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k případům občanů Uzbekistánu, kteří hromadně a cíleně zneužívali turistických víz pro zajištění si pobytu v České republice (srov. například rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29). Stěžovatelka totiž do České republiky přicestovala za účelem řádného zaměstnání, opatřila si zaměstnaneckou kartu, jejíž platnost však následně uplynula, aniž by si stihla zajistit její prodloužení.
21. Vzhledem k výše vymezeným skutkovým okolnostem je zřejmé, že jednání stěžovatelky zapříčinil spíše omyl či neopatrnost, nikoli snaha zneužívat pobytové oprávnění. Celková dvouměsíční doba neoprávněného pobytu byla v konečném důsledku určena zejména vyčkáváním stěžovatelky na informaci ze strany příslušných pracovníků odboru azylové a migrační politiky ohledně vyřízení její žádosti a zároveň nesprávně nahlášenou adresou určenou pro doručování písemností. Stěžovatelka však uvedla, že kdyby o opožděnosti své žádosti věděla ihned, dobrovolně by z území České republiky vycestovala. Ostatně k vyřešení své pobytové situace se dostavila na odbor azylové a migrační politiky sama bez vyzvání. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných ve správním a žalobním řízení však není zřejmé, zdali žalovaná a městský soud uvedené skutečnosti zvážily, neboť v této souvislosti odkázaly pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci hromadného zneužívání pobytových oprávnění občany Uzbekistánu, kterým bylo uloženo správní vyhoštění i za několikahodinový neoprávněný pobyt. Výše zmíněné okolnosti nyní posuzované věci jsou však zcela odlišné od odkazovaných případů. Z odůvodnění rozhodnutí žalované a městského soudu tak není dostatečně zřejmé, proč bylo vzhledem k výše uvedeným skutkovým okolnostem stěžovatelce uloženo správní vyhoštění právě v délce 30 měsíců, tedy v polovině zákonem stanovené sazby.“
22. Ve věci nyní projednávaného případu žalobkyně šlo o neoprávněný pobyt v délce přibližně měsíc a jeden týden, tedy tato délka je srovnatelná s délkou pobytu cizinky v citovaném

případě (přibližně dva měsíce). Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu je patrné, že vedle délky neoprávněného pobytu musí vzít správní orgány v potaz i všechny okolnosti případu, kdy poté musí také řádně odůvodnit, z jakého důvodu dospěly k uložení správního vyhoštění v té či oné délce.

23. V nyní řešené věci správní orgán I. st. k délce neoprávněného pobytu uvedl, že byla stanovena na spodní hranici zákonné sazby, a to v délce 12 měsíců. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobkyně po celou dobu se správním orgánem spolupracovala, vypovídala, přiznala se k porušování zákona, uvedla, že chce vycestovat a bude rozhodnutí respektovat. Zároveň však správní orgán také vzal v úvahu, že si žalobkyně byla svého protiprávního jednání vědoma, přicestovala s úmyslem porušovat zákon, neměla uzavřeno zdravotní pojištění a neregistrovala adresu pobytu. Porušila povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a pobytovým oprávněním. Délku neoprávněného pobytu správní orgán I. st. vymezil na 19 dní s tím, že na moldavský pas byla dle něj oprávněna v ČR pobývat do 8. 10. 2025. jednalo se tedy o neoprávněný pobyt od 9. do 27. 10. 2025.
24. Žalovaný tato konstatování potvrdil, avšak k délce pobytu odchylně doplnil, že délka neoprávněného pobytu žalobkyně byla stanovena od 20. 9. 2025 do 27. 10. 2025. Uvedl, že bylo zohledněno, že se jednalo o první porušení právních předpisů v ČR žalobkyní, dále, že zde nepáchala trestnou činnost a se správním orgánem spolupracovala. Stanovená délka vyhoštění – 12 měsíců – je dle žalovaného přiměřená a odpovídá okolnostem věci. Dle žalovaného sice neoprávněný pobyt žalobkyně nebyl zásadně dlouhý, nicméně byl zjištěn až pobytovou kontrolou. Dále také nešlo odhlédnout od toho, že žalobkyně měla v úmyslu v ČR vykonávat pracovní činnost, kdy za tímto účelem do ČR přijela, jak sama vypověděla. Neměla přitom sjednáno zdravotní pojištění ani povolení k zaměstnání. Pobyt neregistrovala.
25. Soud pochybení žalovaného, pokud jde o stanovení délky neoprávněného pobytu žalobkyně, neshledal, bylo řádně a dostatečně odůvodněno, proč bylo správní vyhoštění uloženo v roční délce. Žalovaný zmínil, že délku neoprávněného pobytu žalobkyně stanovenou správním orgánem I. st. musel upravit s tím, že bezvízový pobyt vyplývající z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ze dne 14. 11. 2018, dále dle čl. Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), již vyčerpala, neboť bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru pobývala v období od 12. 4. 2025 do 6. 7. 2025. Oprávněný pobyt tak byl vyčerpán dne 19. 9. 2025, kdy žalobkyně znovu přijela na území schengenského prostoru dne 16. 9. 2025.
26. K tomu soud upřesňuje, že žalobkyně vyčerpala pobytem v létě celkem 86 dní pobytu (19 dní v dubnu, 31 dní v květnu, 30 dní v červnu a 6 dní v červenci, zbývaly tedy 4 dny pro podzimní pobyt, které byly vyčerpány dnem 19. 9. 2025.
27. Podle čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu platí, že *pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky: a) mají platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice, který splňuje tato kritéria: i) musí být platný nejméně tři měsíce po*

předpokládaném datu odjezdu z území členských států. V naléhavých případech, které jsou odůvodněné, je možné od splnění této povinnosti upustit, ii) byl vydán v předchozích deseti letech; b) mají platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 (25), ledaže jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza; c) zdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu a mají zajištěny dostatečné prostředky pro obživu jak na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do své země původu nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno jejich přijetí, nebo jsou schopni si tyto prostředky legálním způsobem opatřit; d) nejsou osobami vedenými v SIS, jimž má být odepřen vstup; e) nejsou považováni za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména nejsou osobami, jimž má být podle vnitrostátních databází členských států odepřen vstup ze stejných důvodů.

28. Podle čl. 6 odst. 2 téhož kodexu pak *pro účely odstavce 1 se den vstupu považuje za první den pobytu na území členských států a den výstupu za poslední den pobytu na území členských států. K dobám pobytu povoleného povolením k pobytu nebo dlouhodobým vízem se při výpočtu délky pobytu na území členských států nepřihlíží.*
29. Soud připouští, že správní orgán I. st. v rozhodnutí vymezil neoprávněný pobyt v délce 19 dní (9. 27. 10. 2025), nicméně žalovaný délku pobytu upravil na výše uvedenou délku – od 20. 9. do 27. 10. 2025. Jakkoli správní orgán I. st. vycházel z jiné délky pobytu, je pro stanovení délky správního vyhoštění potřebné hodnotit všechny zjištěné skutečnosti jako celek, kdy odůvodnění žalovaného v tomto směru ob stojí.
30. Správní orgány nepopřely, že sama délka neoprávněného pobytu žalobkyně nebyla dlouhá (byť nebyla v řádu několika dnů, jak uvedeno v žalobě), avšak ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi, soud považuje roční správní vyhoštění za adekvátní a přiměřené. Nedošlo k překročení správního uvážení. Podstatnou roli v posouzení hrál především fakt, že žalobkyně úmyslně přicestovala do ČR za účelem výkonu práce, přestože k tomuto neměla žádné povolení. Soud nespatřuje nepřiměřenost porovnáním se situací stěžovatelky v citovaném rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2021, neboť u té, jak NSS zmínil, byl neoprávněný pobyt způsoben spíše omylem, vyčkáváním na rozhodnutí ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu. Daná stěžovatelka tedy žádala o pobytové oprávnění, tedy na rozdíl od nynější žalobkyně nerezignovala na svou povinnost mít v pořádku veškerá povolení.
31. Lze dodat, že žalobkyní namítaná lítost, fakt, že šlo o ojedinělý exces či příslib vycestování byly, jak výše patrné, zohledněny. Soud nijak nezpochybňuje ani možnou nedobrou ekonomickou situaci žalobkyně, ta však nemůže vést k porušování právních předpisů, a to ani tehdy, šlo-li by o ojedinělý jev, žalobkyně byla povinna si opatřit příslušná oprávnění – pobytové a k výkonu práce. Zároveň správní orgány správně vzaly v úvahu též to, že žalobkyně potvrdila, že si byla svého protiprávního jednání vědoma, dokonce přímo přicestovala za účelem výkonu práce.
32. Žalobkyně dále namítla, že správními orgány nebyla patřičně zohledněna kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců, konkrétně to, že uvedla, že má v ČR zázemí, přátele a realizuje zde své vazby - osobní, kulturní i společenské.
33. K této námitce soud uvádí, že pochybení správních orgánů taktéž nenalezl. Správní orgány se kritérii dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly, k čemuž lze odkázat na odůvodnění správního orgánu I. st., a to především bod VII tohoto rozhodnutí. Správní orgány přihlédly k osobní situaci žalobkyně včetně namítaného věku, k tomu, zda zde má rodinné či jiné vazby. Správní orgán I. st. mj. uvedl, že žalobkyně je dospělá osoba, je schopná

se o sebe postarat, není ve věku seniora a její zdravotní stav je dobrý. Co se týče rodinných vazeb, uvedl, že v Moldávii má dostatečné zázemí a má se kam vrátit. S jejím přítelem je vedeno řízení o správním vyhoštění, žalobkyně neuvedla žádnou osobu, vůči které by její vycestování bylo nepřiměřené. Jde-li o v žalobě zmíněné vazby, které si měla žalobkyně na území ČR vytvořit, pak soud uvádí, že správnímu orgánu v průběhu řízení nebyly žádné takové vazby sděleny. Soud tyto případné vazby nezpochybňuje, nicméně žalobkyně zde pobývala toliko přibližně tři měsíce - na jaře v létě 2025, a poté několik dní v září a v říjnu, proto nelze dle soudu intenzitu vytvořených dosavadních vazeb přeceňovat, nadto ve světle toho, že žalobkyně věděla o tom, že její pobyt je neoprávněný. Pokud si zde za této situace vytvářela vazby, pak musela počítat s tím, že budou s vysokou pravděpodobností narušeny a ukončeny. Především pak soud souhlasí se správními orgány, že žalobkyně nesdělila nic, co by nasvědčovalo tomu, že by jejímu vycestování z ČR měly bránit nějaké skutečnosti zásadnější povahy jako např. rodinné vazby, které by bránily žalobkyni ČR opustit, zdravotní stav apod. Naopak uvedla, že je svobodná, bezdětná a do ČR přijela s přítelem, který zde je rovněž nelegálně. Žije zde sice její matka, avšak k tomu žalobkyně upřesnila, že na matce není závislá, ani u ní nebydlela. Otec a sestra žijí v Moldávii, kam se žalobkyně může vrátit. Nebyly zjištěny ani jiné překážky vycestování, žalobkyně naopak sama výslovně sdělila, že vycestuje do vlasti dobrovolně. Doplnila rovněž výslovně, že její vycestování z ČR by nikomu nevadilo, ani matce. Soud proto ani tuto námitku jako důvodnou neposoudil. Do budoucna nebude po uplynutí doby zákazu vstupu a pobytu žalobkyni nic bránit v tom, aby do ČR opět za prací přijela, bude však potřeba si za tímto účelem obstarat potřebné náležitosti a respektovat pobytové právní předpisy.

34. Co se týče namítaného věku a dostatečnosti opatření v délce 6 měsíců soud uvádí, že obě jinak případné námitky jsou popřeny existencí přitěžující okolnosti spočívající v prokázání úmyslu žalobkyně zde pracovat bez pracovního povolení (sama uvedla při výslechu ve správním řízení). Nejednalo se tak o mladickou nerozvážnost, ale o záměr, čemuž odpovídá i překročení doby pobytu o cca 1 měsíc.
35. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 2. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce